

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Zo gestrest als een konijn scheurde hij de parkeergarage onder het justitieflex in. Weer had hij om vrouwen te imponeren zijn oogstrelende bolide laten prevaleren boven de suffe trein en weer was hij in een verkeerschaos terechtgekomen en daardoor bijna te laat op zitting. Hij vervloekte zichzelf. Op een drafje liep hij het gebouw binnen waar de vrouwelijke en, naar hij terstond zag, zeer zwangere assistente *sales en account* van zijn cliënt al hoofdschuddend stond te wachten.

'Dacht al dat je dat je me in de steek liet', zei ze met een pruilend mondje. Hij kon alleen maar ademloos terugkijken. Mijn god, wat zag ze er oogverblindend uit. Haar anders wat ingevallen gezicht was door de zwangerschap mooi vol en getooid met rode bloesjes van opwindings door de aanstaande comparitie. Om haar buik spande een zwangerschapssetje in de kleuren wit en zwart. Daaronder zwarte punt-schoenen die de stabiliteit van haar inmiddels topzware lichaam aardig ondermijnden.

'Het staat je goed', flapte hij er zachtjes uit en terwijl hij het zei vroeg hij zich al af of ze het wel hoorde. Ze liet in elk geval niks merken.

De uit het verre Zeeland afkomstige advocate was er ook al met haar cliënt, een stuk chagrijn van het zuiverste water. Dat beloofde geen makkelijke middag. WP had enige dames met een motorrijbewijs moeten zoeken voor een roadshow van een nieuw speeltje op de gemotoriseerde markt en was daar niet tijdig in geslaagd, waarop zijn cliënte het contract had ontbonden, et cetera et cetera.

X kende de rechter niet, een vriendelijk

ogende wat oudere man met witgrijze steile haren, maar constateerde tot zijn tevredenheid dat deze er de tijd voor nam. Van dag tot dag nam hij de feiten door, partijen een aantal malen terugfluitend als ze te veel op de gebeurtenissen vooruit wilden lopen. Op de momenten dat hij de veilige paden van de feiten moest verlaten voor die van het recht begon hij wat zenuwachtig met de voor hem liggende processtukken te manoeuvreren, maar dat kon ook komen door de aanwezigheid, zoal hij eerst later bemerkte, van een achter in de zaal gezeten oudere, iets te zwaar opgemaakte dame, mogelijk diens echtgenote.

Na anderhalf uur waren de kruiddampen wel opgetrokken en realiseerden spelers zich dat ze goedbeschouwd om een te verwaarlozen belang verder zouden strijden. De rechter bracht

de ander het hem onbekende gezegde van de koe en het procederen bij, maar echt doordringen deed dat niet want op de gang, nadat X de speelruimte nog even verder had ingeperkt door de rechter de uitspraak te ontlokken dat de algemene voorwaarden van de wederpartij niet van toepassing konden worden verklaard, kwamen ze er niet uit.

'Mag ik de rechter voorhouden waar we zijn blijven steken?' vroeg hij. Nee, dat kon ze niet goed vind'n. Oké, dan niet.

Het eerste wat de rechter natuurlijk vroeg was of hij mocht weten waar ze waren blijven steken.

'Mag ik niet zeggen', zei X lomp, maar Zeeuws meisje keek hem ronduit gierig aan en gaf nu toch toe.

'Ik ben hier niet gekomen om met een bos wortelen genoeg te nemen', meldde haar cliënt ongevroegd.

Rechter stak de stok in het midden. Zwangere assistente Sales, 'Traa' geheten maar de hele zitting aangeduid met 'Traag', wist het nog niet helemaal zeker. Ze was tenslotte maar assistente. Op de gang werd met de nodige moeite uiteindelijk contact gelegd met de directeur. X hoorde toe.

Toen het de verkeerde kant op dreigde te gaan nam hij het mobieltje over. 'Doe het nou maar Jaap', zei hij.

'Het was een zware bevalling', grapte hij, eenmaal weer binnen.

Nadat alle formaliteiten waren afgewikkeld namen ze afscheid. Zou hij ter gelegenheid van de blijde gebeurtenis een kaart, een knuffel of een speelpakje geven, peinsde hij terwijl hij naar zijn auto liep.